

POSTANOWIENIE

Dnia 12 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 12 września 2017 r.,
w sprawie **R. W.**,
skazanego z art. 263 § 1 k.k.,
kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Okręgowego w S.,
z dnia 31 marca 2017 r., sygn. akt II Ka (...),
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w S.,
z dnia 9 listopada 2016 r., sygn. akt VII K (...),

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć
skazanego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w S. z dnia 9 listopada 2016 r., sygn. akt VII K (...), R.W. został uznany za winnego popełnienia przestępstwa z art. 263 § 1 k.k., za które wymierzono mu karę 2 lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 20 zł każda.

Sąd Okręgowy w S. wyrokiem z dnia 31 marca 2017 r., sygn. akt II Ka (...), po rozpoznaniu między innymi apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego R.W., utrzymał w mocy zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w S..

Kasację od wyroku Sądu Okręgowego w S. wniósł obrońca skazanego R.W., podnosząc zarzut rażącego naruszenia prawa, mającego wpływ na treść orzeczenia, wyrażający się w obrazie prawa materialnego, tj. art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 263 § 1 k.k., polegającej na uznaniu w ślad za Sądem Rejonowym, że zachowanie oskarżonego R.W. wyczerpywało znamiona przestępstwa handlu bronią w ramach sprawstwa, w sytuacji, gdy w istocie – w ramach prawidłowo ustalonego stanu faktycznego – zachowanie to było pomocnictwem do działania oskarżonego P.Ł..

W konkluzji obrońca skazanego R.W. wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w S. i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w S. w pisemnej odpowiedzi na kasację obrońcy skazanego wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego R.W. jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym, uzasadniającym jej oddalenie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

W pierwszej kolejności należy podkreślić, że kasacja, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia służy eliminacji prawomocnych orzeczeń sądowych, które ze względu na doniosłość wadliwości, jaką są obarczone, nie mogą ostać się i funkcjonować w obrocie prawnym. Podnoszone w kasacji zarzuty powinny wskazywać na uchybienia określone w art. 439 k.p.k. lub inne, lecz na tyle istotne i rażące naruszenia prawa, do jakich doszło w postępowaniu odwoławczym, że w konsekwencji mogły one mieć istotny wpływ na treść wyroku Sądu II instancji. Niedopuszczalne jest natomiast podnoszenie w nadzwyczajnym środku zaskarżenia wprost zarzutów pod adresem orzeczenia Sądu I instancji.

Tego rodzaju zarzutów wywiedziona w niniejszej sprawie skarga kasacyjna nie zawiera. Obrońca skazanego R.W. ponownie, w ślad za apelacją, próbuje wykazać bowiem, że skazany swoim zachowaniem nie przekroczył ram pomocnictwa, przy czym formułując tego rodzaju zarzut zdaje się po prostu z pominięciem racjonalnych argumentów negować stanowisko zajęte w tej materii przez Sądy obu instancji. O ile rzeczywiście pierwotnie przedstawiono R.W. zarzut pomocnictwa do przestępstwa handlu bronią, to jednak analiza całokształtu okoliczności sprawy czyniła koniecznym przyjęcie, że R.W. jest współsprawcą

przestępstwa z art. 263 § 1 k.k. Nie jest bowiem tak, jak podnosi w kasacji obrońca, że R.W. nie obejmował świadomością nawet istotnych części znamion czynu zabronionego. Skazany podjął się przecież przewiezienia broni palnej i amunicji z Polski do Szwecji, do czego miał zapewnić środek transportu, za swój udział w tym procederze miał otrzymać wynagrodzenie, był w pełni poinformowany co do przedsięwzięcia sprzedaży broni i amunicji, mającej się odbyć na terytorium Królestwa Szwecji (uzgodniono z nim szczegóły kontaktu z odbiorcą po przekroczeniu granicy szwedzkiej), a także miał odebrać pieniądze od odbiorcy i przywieźć do Polski. Skazany nie mógł uważać czynu za cudze przedsięwzięcie, ponieważ miał za zadanie zrealizowanie większości czynności w celu realizacji transakcji.

Odpowiedzialności z art. 263 § 1 k.k. podlega osoba, która bez wymaganego zezwolenia wyrabia broń palną albo amunicję lub nią handluje. Zestawienie zachowania skazanego z treścią art. 263 § 1 k.k. prowadzi tym samym do wniosku, że R.W. wypełnił znamiona tego przepisu w formie współsprawstwa, a jego rola – jak trafnie podniósł prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację – była kluczowa; bez udziału R.W. transakcja nie miałaby szans powodzenia.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy uznał zarzut skarżącego za bezzasadny w stopniu oczywistym i w konsekwencji orzekł, jak w części dyspozytywnej postanowienia, przy czym kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążył skazanego.